

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 115.271 van 30 januari 2003
in de zaak A. 73.174/VII-15.193.**

In zake : de n.v. GHEKIERE TRANS SHIPMENT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. MARTENS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Koloniënstraat 11

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

tussenkommende partijen :

1. de v.z.w. A.C.W. KUURNE,
2. de v.z.w. NATUURWERKGROEP DE VLASBEK,
3. Marc BENOIT-LIBEER,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten P. VANDECASTEELE en R. BACKAERT,
kantoor houdende te HARELBEKE,
Noordstraat 7.

D E R A A D V A N S T A T E, V I I e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. GHEKIERE TRANS SHIPMENT op 7 februari 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 10 december 1996 houdende het gegrond verklaren van de beroepen aangetekend door derden tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 6 juni 1996 waarbij vergunning wordt verleend aan de verzoekende partij om een brandstoffendepot te exploiteren aan de Harelbeeksestraat 92 te Kuurne;

Gelet op het arrest nr. 68.223 van 18 september 1997 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend door de verzoekende partij;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 24 november 1997 van de v.z.w. A.C.W. KUURNE, de v.z.w. NATUURWERKGROEP "DE VLASBEK" en Marc BENOIT-LIBEER;

Gelet op de beschikking van 2 december 1997 die de tussenkomst van de v.z.w. A.C.W. KUURNE, de v.z.w. NATUURWERKGROEP "DE VLASBEK" en Marc BENOIT-LIBEER toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 11 februari 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 8 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 december 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. SCHURMANS die loco Advocaat R. MARTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat I. VANDEN BON die loco Advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De n.v. GHEKIERE TRANS SHIPMENT wordt op 20 juni 1994 opgericht. De zetel is gevestigd te Kuurne, Hulststraat 136, en in de omschrijving van het doel van de vennootschap wordt onder meer melding gemaakt van beheer en uitbating van opslagplaatsen voor petroleumproducten en productie en transport van petroleumproducten en -derivaten.

1.2. Op 11 januari 1996 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een milieuvergunning voor een brandstoffendepot aan de Harelbeeksestraat 95 te Kuurne. Het gaat om een "nieuw tankpark voor de opslag en verlading van gasolie", bestaande uit "twee grote (5080 m³ elk) atmosferische opslagtanks (...) geplaatst in eenzelfde betonnen inkuiping" (risicostudie DNV INDUSTRY, blz. 3/25. Tijdens het openbaar onderzoek worden 152 schriftelijke bezwaren ingediend. Bij besluit van 9 mei 1996 verlengt de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen de termijn voor behandeling van de aanvraag en op 6 juni 1996 verleent dezelfde instantie een milieuvergunning voor twintig jaar.

1.3. Tegen dit vergunningsbesluit worden drie beroepsschriften ingediend, nl. door ACW-KUURNE, v.z.w. NATUURWERKGROEP DE VLASBEK en M. BENOIT-LIBEER. In het kader van de behandeling van deze administratieve beroepen worden volgende adviezen uitgebracht :

- de OVAM, op 5 augustus 1996 : gunstig advies;
- de afdeling stedenbouwkundige vergunningen van AROHM, op 29 augustus 1996 : voorwaardelijk gunstig advies;
- de Vlaamse Milieumaatschappij, op 9 september 1996 : gunstig advies;
- de afdeling milieuvergunningen, op 17 september 1996 : gunstig advies;
- de gewestelijke milieuvergunningscommissie, op 27 september 1996 : gunstig advies.

1.4. Bij besluit van 10 december 1996 verklaart de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling de beroepen gegrond en wordt de milieuvergunning geweigerd;

2. De ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de tussenkomende partijen in hun verzoekschrift tot tussenkomst opwerpen dat de verzoekende partij nog geen activiteit heeft, dat zij niet aantoonst welke aanspraken zij kan laten gelden op het kwestieuze perceel en dat een verwijzing naar haar maatschappelijk doel niet volstaat;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord opwerpt dat zij er belang bij heeft de weigering van een vergunning die zij had aangevraagd aan te vechten;

2.3. Overwegende dat in hun memorie de tussenkomende partijen in hun exceptie volharden; dat zij stellen dat de enige vennootschap die in Kuurne momenteel een inrichting voor een brandstoffendepot exploiteert de n.v. GHEKIERE-VERBEKE is, dus een "totaal andere rechtspersoon die hier niet terzake is";

2.4. Overwegende dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het de verzoekende partij is die een milieuvergunning voor een brandstoffendepot heeft aangevraagd, dat in eerste aanleg die vergunning aan de verzoekende partij werd verleend en dat die haar met het bestreden besluit terug werd ontnomen; dat die elementen genoegzaam het belang van de verzoekende partij staven; dat het gegeven dat een soortgelijke inrichting in Kuurne "momenteel" door nog een andere rechtspersoon wordt uitgebaat geen enkele relevantie vertoont; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

3. De gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij als eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat zij samengevat doet gelden wat volgt :

De motivering van het bestreden besluit berust op een verkeerde lezing van de veiligheidsstudie uitgevoerd door DNV INDUSTRY. Uit de conclusies van dat veiligheidsrapport blijkt immers dat het risico voor de externe omgeving insignificant is en volledig aanvaardbaar volgens de gehanteerde normering in Vlaanderen.

In de motivering van het bestreden besluit zijn meer argumenten ten voordele van het verlenen van de gevraagde milieuvergunning te vinden dan argumenten voor het weigeren ervan. Desondanks neemt de minister een besluit dat al deze gunstige argumenten naast zich neerlegt en dat hoofdzakelijk gebaseerd is op één argument van de beroepers, met name de veiligheidsrisico's ten gevolge van de grootschaligheid van de opslagcapaciteit in het licht van de beschikbare terreinoppervlakte en de nabijheid van woningen. Daarbij steunt de minister zich evenwel op een verkeerde lezing van de veiligheidsstudie die door de erkende veiligheidsdeskundigen werd uitgewerkt en mist zijn oordeel alle wetenschappelijke grond. De motivering van de minister komt dan ook al te faciel en oppervlakkig voor.

De gehanteerde grens- en richtwaarden zijn enkel ontwerp-waarden. Zij hebben geen enkele bindende kracht en zijn nergens opgenomen in de VLAREM-wetgeving. Zij kunnen derhalve onder geen enkele vorm als grondslag dienen voor het weigeren van een milieuvergunning.

De IR-contour 10^{-6} overschrijdt de terreingrens, doch niet de grens van de industriezone. De maximaal toelaatbare individuele risico contouren (IRC) is als grenswaarde de grens met een industriezone. In casu overschrijdt de IR-contour 10^{-6} deze grenswaarde niet. De minister gebruikte een richtwaarde als grenswaarde en kwam hierdoor tot de verkeerdelijke, met de deskundige tegenstrijdige conclusie.

De motivering van de bestreden beslissing is bovendien onvoldoende onderbouwd. In casu is niet duidelijk waarover er een veiligheidsrisico zou zijn wanneer uit het veiligheidsrapport blijkt dat er geen enkel veiligheidsrisico is. Er zijn daarenboven onvoldoende concrete elementen door de minister aangebracht die de conclusie van de veiligheidsdeskundige met betrekking tot de veiligheidsrisico's kunnen ontkrachten.

Vermits voor de vergunningsaanvraag geen veiligheidsrapport wettelijk verplicht was en de gehanteerde grens- en richtwaarden ontwerp-waarden zijn die geen enkele juridische grondslag kennen, kan het overschrijden ervan -wat zelfs niet eens het geval is- geen aanleiding vormen om de milieuvergunning te weigeren.

De minister verwacht grenswaarden met richtwaarden. De minister had enkel grenswaarden in aanmerking mogen nemen -voor zover zij een wettelijke

basis hebben, quod non-, en de overschrijding van de richtwaarden kan geen argument zijn om de milieuvergunning omwille van veiligheidsrisico's te weigeren. Wanneer men daarenboven kijkt naar de individuele risico's zoals beschreven in de veiligheidsstudie, moet men vaststellen dat nergens de grenswaarden overschreden zijn, "zodat de motivatie van het veiligheidsrisico om de milieuvergunning te weigeren ook feitelijk ongegrond is";

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord betoogt dat de vergunningverlenende overheid discretionair oordeelt over de aanvraag, dat het volstaat dat de beslissing duidelijk de redenen aangeeft die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de adviezen in andersluidende zin niet worden gevolgd en dat in casu de bestreden beslissing duidelijk, formeel en afdoende gemotiveerd is; dat zij opmerkt dat de minister niet refereert naar de veiligheidsstudie op zich, maar naar de samenvatting ervan, alwaar te lezen staat dat voor de nabije bedrijven de risico's significant zijn; dat wat het naleven van de risico-normering betreft, zij doet gelden dat de minister terecht oordeelde dat de richtwaarde inzake risico-normering niet werd nageleefd, dat richtwaarden het kwaliteitsniveau bepalen dat zoveel mogelijk moet worden bereikt of gehandhaafd, dat de omstandigheid dat zij niet bindend zijn, niets afdoet aan het feit dat zij een richtsnoer zijn voor de invulling van de beleidsvrijheid van de overheid, dat bij het uitoefenen van zijn discretionaire bevoegdheid de minister zich uiteraard mag steunen op niet-bindende normen en dan ook terecht mocht overwegen dat dergelijk bedrijf, gezien de beperkte terreinoppervlakte en de grootte van de opslagcapaciteit, op de bedoelde plaats niet aangewezen is, waarbij hij kan rekening houden met de omgeving : de nabijheid van woongebieden, een sociale woonwijk, een bejaardentehuis en nabijgelegen woningen;

3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord betoogt dat het risicorapport zelf (niet de samenvatting) concludeert dat de risico's voor de nabije bedrijven insignificant zijn, dat reeds in het auditoraatsverslag in het kader van de schorsingsprocedure het auditoraat tot de bevinding kwam dat de samenvatting van de veiligheidsstudie op dit punt een materiële vergissing bevat, dat overigens het feit dat de weigering gesteund is op de samenvatting van een studie, en niet op de studie zelf -die blijkbaar niet eens werd geconsulteerd- aantoonde dat de motivering niet afdoende is; dat, voorts, zij stelt niet te betwisten dat de minister rekening kon houden met de richtwaarde inzake de individuele risico-normering, net als met andere gegevens uit het veiligheidsrapport,

maar dat in casu de lichte overschrijding van de richtwaarde geen afdoende motivering kan vormen om de milieuvergunning te weigeren, daarbij ingaand tegen alle gunstige adviezen; dat, ten slotte, zij nog betoogt dat het weigeringsmotief inzake de nabijheid van woongebieden, een sociale woonwijk, een bejaardentehuis en een vier-tal woningen bijkomstig is en dat in het auditorsverslag dat werd opgemaakt in het kader van de schorsingsprocedure reeds werd uiteengezet waarom dit motief ondeugdelijk is;

3.4. Overwegende dat in het verzoekschrift tot tussenkomst de tussenkomende partijen de omgeving van de inrichting beschrijven; dat zij betogen dat de gevraagde milieuvergunning betrekking heeft op een grootschalig en milieu-gevaarlijk bedrijf, dat de objectieve gegevens van het dossier er op wijzen dat het veiligheidsrisico van een dergelijk bedrijf in de specifieke plaatselijke omstandigheden uitermate groot is, dat vanuit deze optiek het bestreden besluit werd gemotiveerd, dat de beslissende overheid rekening houdend met de plaatselijke omstandigheden, een maximale veiligheid mag nastreven in die zin dat zij zich mag steunen op de richtwaarden aangaande de veiligheidscontouren, waarvan sprake in het veiligheidsrapport, in acht genomen de zeer beperkte terreinoppervlakte in verhouding met de grootte van de opslagcapaciteit, dat immers de overheid over een discretionaire appreciatiebevoegdheid beschikt en dat de verzoekende partij niet aantoonde dat deze kennelijk onredelijk werd gebruikt; dat zij in hun memorie nog betogen dat men aan de verwerende partij niet kan verwijten dat zij zich steunde op een samenvatting van de veiligheidsstudie, nu die samenvatting door de verzoekende partij zelf aan het dossier werd toegevoegd;

3.5.1. Overwegende dat wordt vastgesteld dat in alle adviezen werd voorgesteld om ook in beroep de vergunning te verlenen en dat de veiligheidsstudie opgesteld door een erkend veiligheidsdeskundige gunstig was; dat in het bestreden besluit wordt overwogen dat de nieuwe inplanting "verenigbaar" is met de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften, dat aan de verbodsbepalingen van artikel 5.17.2.6.2. van Vlarem II is voldaan, dat de opstelling van de houders overeenkomstig de bepalingen van artikel 5.17.2.6.7., van Vlarem II is uitgevoerd; dat de capaciteit van de inkuiping met opstaande wand voldoet aan de bepalingen van artikel 5.17.2.6.6. van Vlarem II, dat inzake het bedrijfsafvalwater de getroffen voorzieningen voldoende waarborgen bieden ter voorkoming van bodem- en grondwaterverontreiniging en dat het aan- en afrijden van de tankwagens geen

abnormale geluidshinder zal veroorzaken; dat daarop volgt de motivering waarom de vergunning desalniettemin wordt geweigerd; dat deze luidt als volgt :

"Overwegende dat ten aanzien van de voormelde gunstige adviezen van de Afdeling Milieuvergunningen en van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie dient opgemerkt dat de korte samenvatting, die als addendum op de voormelde risicostudie bij het dossier is gevoegd, o.m. als besluit vermeldt : 'Rekening houdend met bovenstaande en uit de berekeningen uit het totale dossier hieromtrent kan besloten worden dat voor de nabije bedrijven, waaronder FEBOCONSTRUCT en carrosserie VAN OOSTHUYSE de risico's significant zijn'; dat in het licht van de eerder vermelde risiconormering dient gewezen op het feit dat uit de in voormelde veiligheidsstudie aangegeven individuele risicocontouren (blz. 19/25 van het rapport) blijkt dat de IR-contour van 10^{-6} de terreingrens overschrijdt; dat de richtwaarde inzake risiconormering voor nieuwe activiteiten bijgevolg niet is nageleefd; dat het argument dat dergelijk bedrijf, gezien de beperkte terreinoppervlakte en de grootte van de opslagcapaciteit, op bedoelde plaats niet toelaatbaar is, bijgevolg gegrond is; dat het veiligheidsrisico overigens nog des te groter is rekening houdend met de nabijheid van woongebieden, een sociale woonwijk en een bejaardentehuis; dat ten noord-westen een 4-tal woningen langs de Harelbeeksestraat op amper een afstand van ongeveer 45 m zijn gelegen";

dat, voorts, bij de evaluatie van de bezwaren van de beroepsindieners de minister nog vermeldt :

"- de veiligheidsrisico's ten gevolge van de grootschaligheid van de opslagcapaciteit in het licht van de beschikbare terreinoppervlakte en de nabijheid van woningen zijn, zoals nader toegelicht in vorige overwegingen, inderdaad te groot";

3.5.2. Overwegende wat het eerste weigeringsmotief gestoeld op de risico's voor de omliggende bedrijven FEBOCONSTRUCT en carrosserie VAN OOSTHUYSE betreft, dat in de eigenlijke uitgebreide risicostudie waarnaar in het weigeringsmotief wordt verwezen, uitdrukkelijk staat vermeld "Rekening houdend met bovenstaande kan besloten worden dat voor nabije bedrijven, waaronder FEBOCONSTRUCT en CARROSSERIE VAN OOSTHUYSE de risico's insignificant zijn"; dat dit oordeel volkomen aansluit bij de bevindingen die in de studie voorafgaand aan even geciteerd besluit voorkomen; dat de korte samenvatting op het eind van de studie-samenvatting die in het bestreden besluit werd overgenomen, namelijk dat "voor de nabije bedrijven waaronder FEBOCONSTRUCT en Carrosserie VAN OOSTHUYSE de risico's significant zijn", klaarblijkelijk berust op een louter materiële vergissing; dat aldus het eerste weigeringsmotief is gesteund op een onjuiste conclusie ;

3.5.3. Overwegende, dat het tweede motief is gestoeld op het niet nageleefd zijn van de richtwaarde inzake risico-normering voor nieuwe activiteiten doordat "de IR-contour van 10^{-6} de terreingrens overschrijdt"; dat in de risico-studie die door de verwerende partij werd aanvaard de toetsingscriteria van de berekening van de individuele en groepsrisico's werden gesteund op de risico-normering vooropgesteld in het kader van het MIRA-rapport opgesteld in opdracht van het Vlaamse ministerie voor leefmilieu, uitgebracht op 30 juni 1994; dat het aldus gaat om een voorstel en niet om geldende normen; dat die toetsingscriteria als volgt zijn weergegeven :

locatie	maximaal toelaatbare Individuele Risico Contouren (IRC) (grenswaarde)	verwaarloosbare Individuele Risico Contouren (IRC) - nieuwe activiteit : richtwaarde; - bestaande activiteit : streefwaarde
terreingrens	10^{-5}	10^{-6}
grens industriezone	10^{-6}	10^{-7}
kwetsbare locaties (scholen, ziekenhuizen, ...)	10^{-7}	10^{-8}

dat blijkens de veiligheidsstudie "het individueel risico (uitgedrukt per jaar) de vermenigvuldiging is van het aantal malen per jaar dat een milieuverstoring zich voordoet, met het nadelig effect dat een levend wezen ondervindt als gevolg van blootstelling aan die verstoring (chemische stof, warmtestraling, drukgolf, inslag van een voorwerp ...), doorgaans wordt het risico rondom een activiteit berekend alsof er op elke plaats voortdurend een individu aanwezig is. De punten met gelijk plaatsrisico worden dan verbonden tot Individueel Risico Contouren (IRC)"; dat voor de drie zones te weten de terreingrens, de grens industriezone en de kwetsbare locaties er enerzijds grenswaarden, namelijk maximaal toelaatbare individuele risico-contouren, anderzijds richtwaarden, namelijk verwaarloosbare individueel risico-contouren worden opgegeven; dat het onderscheid tussen grenswaarden en richtwaarden als volgt wordt gedefinieerd in artikel 1.1.2. van Vlarem II, zoals het gold ten tijde van de bestreden beslissing :

"Milieukwaliteitsnormen kunnen worden vastgesteld in de vorm van grenswaarden, richtwaarden en streefwaarden :

- Grenswaarden mogen, behoudens in geval van overmacht, niet worden overschreden.
- Richtwaarden bepalen het milieukwaliteitsniveau dat zoveel mogelijk moet worden bereikt of gehandhaafd.
- Streefwaarden geven het milieukwaliteitsniveau aan waarbij geen nadelige effecten te verwachten zijn";

3.5.4. Overwegende dat de vaststelling "dat de IR-contour van 10^{-6} de terreingrens overschrijdt" verband houdt met een richtwaarde en dat het geen grenswaarde waaraan een verbod kleeft betreft; dat die richtwaarde niet als een geldende norm geldt, maar zoals de verwerende partij toegeeft enkel "een richtsnoer (...) (kan) zijn voor de invulling van de beleidsvrijheid van de overheid"; dat volgens de risicostudie gevoegd bij de vergunningsaanvraag en waarvan de inhoud door de verwerende partij niet wordt betwist, de individuele risico-contour van 10^{-6} slechts in zeer minieme mate de terreingrens overschrijdt en volledig binnen het industrieterrein ligt; dat die elementen in acht genomen, alsmede het gegeven dat alle in beroep ingewonnen adviezen gunstig waren, de minister zich niet kan beperken tot de loutere vaststelling dat de IR-contour van 10^{-6} de terreingrens overschrijdt, om de milieuvergunning te weigeren; dat hij er toe gehouden was om het risico veroorzaakt door de exploitatie van de inrichting voor de omgeving in concreto te beoordelen en op basis van die afweging een gefundeerd en gemotiveerd besluit te nemen;

3.5.5. Overwegende, ten slotte, dat na de twee hiervoren besproken weigeringsmotieven in het bestreden besluit staat vermeld "dat het argument dat dergelijk bedrijf, gezien de beperkte terreinoppervlakte en de grootte van de opslagcapaciteit, op bedoelde plaats niet toelaatbaar is, bijgevolg gegrond is"; dat daaruit blijkt dat op grond van de eerste twee besproken motieven het besluit van de minister reeds vaststond; dat na de evengeciteerde overweging nog volgt de overweging "dat het veiligheidsrisico overigens nog des te groter is rekening houdend met de nabijheid van woongebieden, een sociale woonwijk en een bejaardentehuis; dat ten noord-westen een 4-tal woningen langs de Harelbeeksestraat op amper een afstand van ongeveer 45 m zijn gelegen"; dat die overweging dan ook voorkomt als een toevoeging om het besluit "dat het argument dat dergelijk bedrijf (...) niet toelaatbaar is, (...) gegrond is" nog meer te ondersteunen, hetgeen ook blijkt uit het gebruik van de term "overigens"; dat deze overweging dan ook moet worden beschouwd als een bijkomstig niet decisief weigeringsmotief; dat daarenboven de verzoekende partij, wat dit motief betreft, terecht doet gelden dat in de veiligheidsstudie reeds rekening is gehouden met kwetsbare locaties in de omgeving, onder meer de woonzone; dat immers in die studie is vermeld "De 10^{-6} risicocontour

reikt niet tot aan de woonzone, waardoor wordt voldaan aan de vooropgestelde normen voor Vlaanderen. Zelfs de 10^{-7} risicocontour reikt niet tot aan de woonzone";

3.5.6. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het middel in zoverre daarin de gebrekkige motivering van het bestreden weigeringsbesluit wordt aangeklaagd gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 10 december 1996 houdende het gegrond verklaren van de beroepen aangetekend door derden tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 6 juni 1996 waarbij vergunning wordt verleend aan de n.v. GHEKIERE TRANS SHIPMENT om een brandstoffendepot te exploiteren aan de Harelbeeksestraat 92 te Kuurne.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 223,11 euro, komen ten laste van de tussenkomende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig januari tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

M.-R. BRACKE.